

Пет песама – Тања Малетић

АПОКАЛИПСА

Песници су већ сахранили превише
својих патњи испод климавих плочника
које су одавно уништиле кише.
Свет је пун узалуд цењених песника
који данас седе на тргу безљудном
чекајући први знак пропасти света
да би дали повод свом чекању будном.
Упозоравају на трен преокрета,
када ће сву земљу обавити тама,
ал' не бдију да би видели Господа,
ни да бдењем нађу мир и покајање,
ни да би бунтовно викнули „Слобода“,
већ да би имали разлог за писање
још једне од својих безвредних песама.
И док седе пијани, смејући се свету,
не маре за модро умирање сена.
Извикана старица Апокалипса
прошета крај њих, у сунчевоме светлу,
неопажена.

КОРА

Невешта је рука
рано нашкрабала
реч „Љубав“ на кори
између стабала.

ВИТРАЖ

Крај сломљеног окна, у мору срче
комадићи сунца у сјају мирују,
непомично мере увек исте дане.
Сломљени тренутак пресећи ће јуче
кад нови круг почну да описују
сати око земље мирне, успаване.

Кратки живот боја је питање трена.
То сазнање своје преносимо немо,
спајамо стаклиће и ишчекујемо
сванућа у ситне комаде сломљена
иако тек ретко признајемо, с тугом,
да су равни једно другом
јутарња светлост и вечерња сена.

ЗАБЛУДА

У нама се опет нежно расцветава
један пар промрзлих ластавичјих крила,
оклеветан сан снебивљивог априла,
цвет који одавно покрива мећава...

Зашто да се будим кад и у сну чујем
траг што кораке ми кроз белину прати.
Од свитања дрхтим и тајно страхујем
да пролећну песму снег ће избрисати.

Изневерила нас је вера у чуда
и долазак сунца оста тек заблуда.
Покривено снегом, срце мирно спава,
јер пролећну песму сакрива мећава.

ПОЕТСКО ВЕЧЕ

Дошли смо лепо у пространу салу
ниједног тренутка не слутећи
да песник ће своје поетско вече
читавао провести ћутећи
и том тишином из ноћне море
заглушити наше разговоре

